

Mevsim Gülbahar Babam lmş

– AliKemal · 06 Aralık 2015

Halil Kaya'nın otobüsü saat tam onçte hareket etti. Bora ile Hülya, otobüsün arkasından uzun uzun el salladılar. Sonra Hülya, bir görevliye, "Ayvalık'a saat kaçta varır?" diye sordu.

"Allah kısmet ederse saat yirmi birde Ayvalık'ta olacaktır."

Hülya ve Bora arkadaşlarını yolcu etmiş olmanın keyfiyle otomobillerinin yanına döndüler. Hülya, otomobilinin kapılarını açarken, "Kankan da gitti, kaldın bana. Ne yapacaksın bakalım?" diyerek gülümsedi.

Bora arabaya geçip otururken, "Bir ay sonra sen İstanbul'a gidince asıl ne yapacağım bakalım?" dedi.

Direksiyona oturmuş olan Hülya, arabayı çalıştırırken, "Bu yaz denize gitmeyecek miyiz beraber?" diye söylendi. Arabayı hareket ettirdi.

Şehirlerarası otobüs, Eskişehir çevre yolu etrafındaki kenar mahallelere ait görüntülerden uzaklaşarak bitmek bilmez bir yolculuğa çıkarken, onlar da aralarında ki sohbeti sürdürerek Sivrihisar caddesine çıkıp şehir merkezine doğru yöneldiler.

"Para?"

"Para kazanacağız ya... Denizde... Vaz mı geçtin yoksa?"

"Tamam. Pilavdan dönenin kaşığı kırılısın. Gideriz..."

"Şimdi nereye gidiyoruz?"

"Bize gidelim. Annem, yapmıştır bir şeyler. Karnımızı doyururuz."

Sivrihisar Caddesi boyunca gidip gelen polis araçlarının yoğunluğu dikkat çekiyordu. Olağanüstü bir durum olmadığı zaman ya da bir devlet kodamanı ziyaret etmeyeceği zaman trafik polisi görevlendirilmeyen Yunusemre Caddesi, Atalar caddesi, Muttalip caddesi ve en nihayet Sakarya caddesi kavşaklarında görevlendirilmiş trafik polisleri görevlerini ciddiyetle yapıyordu.

Hülya, "emniyet kuvvetlerindeki bu hareketlilik hayra alamet değil," dedi.

Bora, Sivrihisar caddesine çıktıktan sonra gördüğü ilk polis minibsnden beri aynı şeyi düşünüyordu.

"Bu manzara içimi kararttı, nedense?"

Polis araçlarındaki hareketlilik, daha çok Bağlar caddesi istikametindeydi ve Bağlar caddesinin diğer ucunda Anadolu Üniversitesinin Yunus Emre Kampusu vardı.

Hülya, sağ sinyalleri yakıp Sakarya caddesine dönerek Bahçelievler'deki Bora'nın ailesine ait eve yöneldi. Bu yeni güzergâhlarında emniyet güçlerine ait yoğun görüntüler kalmamıştı. "Fark ettin mi, polislerin hareketliliği Bağlar caddesi istikametinde idi..."

"Aynı şeyi mi düşünüyoruz?"

"Evet. Okulda bir şeyler olmuş olmalı."

"Biz çıkarken bir şey yoktu ama..."

"Gidip bakalım mı bir?"

"Boş ver... Yine vatan kurtarıcısı aslanlar aralarında çelikçomak oynamışlardır."

Sağcı ve solcu grupların birbirlerine tahta, sopa türü şeyler fırlatarak yaptıkları kavgalara, daha tarafsız

öğrenciler çelikçomak oyunu adını takmışlardı. “Aynı mekânda aynı oyunu oynamalarına rağmen birbirlerine düşmanlık edebilecek kadar aptallar...”

Hülya, merakını yenemedi, yoldaki trafiği yönlendiren bir trafik polisinin yanı başında yavaşladı.“Afedersiniz!”

Trafik Polisi, onu, “Durma kardeşim, devam et!” diye kaz etti.

“Üniversite de öğrenci çatışması mı olmuş? Bir bilginiz var mı?”

“Dekan öldürülmüş. Devam edin haydi, durmayın!”

“Dekan mı? Hangi dekan? Onsekiz tane dekan var üniversitede...”

“Nezih Al’miş adı. Hadi ama, bırakın sohbeti! Yolu kapattınız.”

Hülya, “Tamam, tamam, gidiyorum işte...” diyerek uzaklaştı oradan.

Bora, şaşkın haldeydi. Duydukların inanamayarak, “Nezih hoca öldürülmüş mü? Öyle dedi polis, değil mi?” dedi.

“Halil’in doktora hocası öldürülmüş. Halil’e daha bu gün diplomasını verdiydi adamcağız. Halil de bir şeyden haberi olmadan bindi, gitti, görüyor musun, sen?”

“Ne istemişler adamcağızdan yahu! Allah belalarını versin!”

“Öyle bir zaman ki, kimin, kimden ne istediği belli değil.”

“Nereye kadar sürecek bu trajedi, böyle?”

“Nereye kadar süreceği malum. Büyük patron, durun, değinceye kadar...”

Bora, Bahçelievler sokaklarına saptıklarından itibaren eve yaklaştıkça, tıpkı şehir merkezindeki iç karartıcı duyguların kasvetini koklamaya başladı.

Hülya, Bora’nın gerginliğini atabilmesi için espri yapmak istedi. “Kayınvalideciğim neler pişirdi ki?”

Bora, “bir ihtimal, hiçbir şey pişirmemiştir,” deyince de,

Hülya, “beni aç bırakmak için mi götürüyorsun?” diyerek itiraz etti.

“Yok. Bir şey pişirmediyse kayınvalideni yiyebilirsin.”

Bu şakalaşmalarda ikisi de gülemediler.

Otomobilden, Civan sokağındaki on altı numaralı evin önüne indiler. Aynı anda, bitişik evdeki kadın, “Bora oğlum!” diye ağlayarak geldi. “Baban... Baban...”

Bora şok geçirerek, “ne oldu babama, komşu anne?” diye haykırdı.

Kadın, “babam mavi hastaneye kaldırılmış. Annen orada...” der demez Bora ve Hülya, hızla, henüz kapılarını bile kapatmamış oldukları otomobile bindiler. Hülya, otomobili ciyaklatarak harekete geçirdi. Mavi Hastanenin önü ana baba günü gibiydi. Öğrenci çatışmasında yaralanan öğrenciler, veliler ve görevliler hareket halinde gürültülü bir karmaşa yaratıyorlardı. Şu hale bakın ki, hastane, öğrenci çatışmalarında yaralanan ya da ölenlerden başka hiç bir amaca hizmet edemez hale gelmişti. Evet, bir kısır döngü halinde birileri birilerine saldırıyor, yaralılar Mavi Hastaneye koşuyordu. Bora ile Hülya otomobili park ederek, doğruca hastanenin idari girişine koşturdular. Kapıdaki güvenlik görevlisi, “nereye?” diyerek karşıladı onları.

“Adım Bora, babam Cevat Kavak için geldim.”

Güvenlik memuru bilinçsizce, “Cevat Kavak mı? Ha, şu öldürülen başkomiser mi?” diyerek pot kırdı.

Hülya’yı göstererek, “bayanda mı onun için geldi?” diye sordu.

Bora, onu duymadı bile; "babam öldü mü?" diye inledi. Hülya'ya döndü, "Hülya duydun mu sende? Babam ölmüş mü?"

Hülya ne söyleyeceğini bilemeden ona sarıldı.

Güvenlik memuru aynı patavatsızlığını sürdürerek, "girişin önünden çekilin!" dedi. "Geçin şöyle, kenarda ağlaşın..."

Hülya, adama ters ters bakarak Bora ile birlikte içeri geçti. Adama usulca, "ne saygısız herifmişsin yahu!" diye çıktı.

Bora, çok büyük bir şok içindeydi ve bilincini yitirmiş gibiydi. Sürekli, "babam ölmüş..." diye tekrarlar yapıyordu.

Güvenlik memuru, bu defa daha nazikçe, "ikinci katta hastane müdürünün odasında ölen merhumun eşi var. Onun yanına gitmek istersiniz belki..." dedi.

Hülya, Bora'yı ikinci kat merdivenlerinden çıkartmaya başladı. "Annenin yanına gidiyoruz. Kendini biraz toparla..."

Bora, sanki Hülya biliyormuş gibi, "nasıl ölmüş babam?" diye sordu.

"Bekçi öldürülen diye bir ifade kullandı. Öldürülen... Öldürülmüş demek ki..."

"Nasıl öldürülmüş?"

"Nezih hocayla birlikte, o da öldürülmüş demek ki... Bırak bunları şimdi. Sen önce kendini toparla..."

Bora, "Tamam... Ben iyiyim, tamam..." diyerek hastane müdürünün kapısını açtı. Hastane müdürünün odasında İl Emniyet Müdürü, vali beyin görevlendirdiği bir vali yardımcısı ve hastane baştabibi, üniversite rektörü, dekanlardan bir kaç, çok kalabalık bir halde, hastane müdürünün masası çevresindeki koltuk ve sandalyelere yayılmışlar, karşılıklı oturttukları Oya Kavak'ı teselli etmek uğraşındaydılar.

Bora odaya girdiğinde annesi ayağa kalkıp oğlunun boynuna sarılarak yeniden ağlamaya başlamıştı. Babası ölmüştü, nasıl, niçin, zor sorular sormak istemiyordu şimdi; babası ölmüştü, gerçek miydi bu, bilmiyordu, ama olan buydu... Annesine, "onu görebilir miyim?" diye sordu.

Anne Oya Hanım, "ben de göremedim, göstermediler. Morgdaymış," dedi.

Odadakiler, teker teker başsağlığı dilediler.

Hastane başhekim, "ne zaman isterseniz görebilirsiniz," dedi.

"Kim öldürmüş hocam? Belli mi?"

Vali Yardımcısı, "Öldürenler görülmüş... İki kişi imişler. Krem renkli eski bir Murat 124 otomobille kaçmışlar," deyince,

Bora, çok iyi tanıdığı arabayı ve sahibini dile getirdi hemen. "Ali İhsan mıymış?"

İşletme Fakültesi Dekanı, "bizim öğrencimiz Ali İhsan Kuru'dan şüpheleniliyor. Evet, o olabilir; çünkü bulunamıyor."

"O halde, iki kişinin diğeri de, bizim sınıftaki Metin Yılmaz olabilir. Bu ikisi Diyarbakırlı hemşeridirler, daima birlikte hareket ederler."

Vali yardımcısı, "biz de öyle düşünüyoruz," dedi.

*